

200 830

Nr 8/1970.

200 064

Å l a n d s l a n d s k a p s s t y-  
r e l s e s framställning till Ålands  
landsting med förslag till landskapslag  
om främjande av landskapet Ålands ekono-  
miska utveckling åren 1970 - 1975.

I de flesta länder i Europa har man på senare tid genom stats-  
maktens försorg förverkligat och vidare utvecklat regionala åtgär-  
der, som syftar till att främja den ekonomiska, sociala och övriga  
samhälleliga utvecklingen. Föremål för dylika åtgärder har varit  
sådana delar av landet som på något sätt blivit efter i den ekono-  
miska och sociala utvecklingen. Man har därmed velat utjämna de e-  
konomiska och sociala skillnaderna mellan landets delområden och  
minska av dem föranledda spänningar och dessutom önskat skapa bätt-  
re regionala förutsättningar för produktionsverksamhet för att där-  
igenom uppnå för hela landet uppställda utvecklingsmål.

Dylika åtgärder kan sålunda indelas i sådana som tar sikte på  
utjämning och sådana som syftar till effektivitet. Genom de förra  
strävar man att minska de ekonomiska, sociala och kulturella klyf-  
torna mellan olika områden, genom de senare att dirigera företag  
som bedriver produktionsverksamhet till orter där deras totala pro-  
duktionsökande verkan är störst.

I utvecklingsområdespolitiken har man ursprungligen följt prin-  
cipen om en allmän decentralisering av produktionsanläggningarna,  
men en på decentralisation helt inställd områdespolitik har i all-  
mänhet inte lett till önskat resultat. Områdespolitikens inrikt-  
ning har därför ändrats och skalan av åtgärder har vidgats. Att för-  
bättra förutsättningarna för näringsverksamhet i de tätorter som an-  
ses ha de bästa förutsättningarna som lokaliseringssorter för näring-  
ar, vilka producerar varor av olika slag och redan anses ha till-  
räckligt mångsidiga och effektiva regionala servicefunktioner, har  
blivit eller håller på att bli en viktig del av utvecklingspoliti-  
ken. Orsaken härtill är att verkningarna av ett sådant centrums ut-  
byggande sträcker sig inte endast till dess eget område utan också  
över dess influensområden.

Till grund för den nu gällande landskapslagen om investerings-  
kredit för utvecklingsområdenas industri samt vissa andra närings-  
grenar (44/67) har legat den av riksdagen år 1966 genomförda lag-  
stiftningen om utvecklingsområdena, lagen om främjande av utveck-  
lingsområdenas ekonomi (FFS 243/66), lagen om skattelättnader för  
industrin inom utvecklingsområdena (FFS 244/66), som ändrats år  
1968 (FFS 363/68) och lagen om investeringskrediter för utvecklings-  
områdenas industri samt vissa andra näringsgrenar (FFS 246/66). Då



enligt lagen om utvecklingsområdenas ekonomi endast skärgårdskommunerna hänförs till utvecklingsområde, innebar detta för landskapets del att lagstiftningen om åtgärder för att främja utvecklingsområdenas ekonomi också för dessa kommuner blivit av ringa betydelse. Sett mot bakgrunden av moderna företagsekonomiska principer för industrilokalisering borde lagens tillämpning nämligen främst ha varit att främja uppkomsten och utbyggandet av industrier i de ekonomiska regionernas huvudorter. Därigenom skulle de befolkningsgrupper som är bosatta utanför huvudorten och som genom samhällsstrukturs förändring friställts beredas arbetstillfällen inom den egna regionens tätorter. Den friställda arbetskraften skulle därmed knytas till hembygden, varigenom emigrationen till andra regioner begränsas. Eftersom en åländsk centralort ej angavs i den tidigare utvecklingslagstiftningen, kunde skärgårdskommunernas hänförande till utvecklingsområde icke heller leda till några betydelsefulla förbättringar av landskapets och därmed även skärgårdens ekonomiska förutsättningar.

Medan enligt landskapslagen om investeringskredit för utvecklingsområdenas industri samt vissa andra näringsgrenar ordinarie landskapsmedel sålunda kunde användas för att stöda företag endast i de åländska skärgårdskommunerna, har rikets lag om främjande av utvecklingsområdenas ekonomi under åren 1970 - 1975 nu möjliggjort användande av ordinarie medel för dylika stöd i hela landskapet genom att hela landskapet Åland hänförs till andra utvecklingszonen. Då skärgårdskommunerna, enligt det kommittébetänkande som den 21 maj 1969 avgivits av delegationen för utvecklingsområdena (kommittébetänkande 1969:B 46) borde ha hänförs till första utvecklingszonen och följaktligen hade varit berättigade till något större förmåner, har landskapsstyrelsen ansett, att man inom ramen för i enskilda budgeten upptagna anslag borde komplettera räntestödet så, att detta kan utgå i samma omfattning som motsvarande stöd inom första utvecklingszonen i riket. Detta förfarande har beträffande år 1970 redan fastslagits av landstinget vid budgetbehandlingen och skulle nu även införas i lagen.

De i föreliggande lagförslag föreslagna åtgärderna är endast en del av de områdespolitiska åtgärder av olika slag som ansetts behövliga för ett utvecklingsområde. Enligt rikets lag om främjande av utvecklingsområdenas ekonomi under 1970-1975 skall statens myndigheter i sin verksamhet allmänt beakta de utvecklingsområdespolitiska kraven. Då understöd eller lån av statsmedel beviljas för främjande av näringar och yrkesutbildning i andra än i lagen avsedda fall skall behovet av att främja utvecklingsområdenas ekonomi i möjligaste

mån särskilt beaktas inom gränserna för de bestämmelser som gäller i varje särskilt fall.

Då här är fråga om en lagstiftning, där landskapet i stort sett är bundet av de resurser rikslagstiftningen erbjuder, har en del av de enskilda lagstiftningsåtgärderna i rikslagstiftningen föreslagits förda i ett slags "ramlag" för Åland, där i detaljfrågor ofta hänvisas till rikslagstiftningen. Lagförslaget upptar kapitelvis vad rikslagstiftningen behandlar under särskilda lagrubriker.

Över lagförslaget har utvecklingsdelegationen avgivit utlåtande.

#### Detaljmotivering.

##### 1 kap.

##### Allmänt.

Det allmänna syftet med lagstiftningen är att höja produktionen och levnadsstandarden i landskapet samt att trygga sysselsättningen och utkomsten för landskapets befolkning. Ett stadgande därom ingår i 1 § 1 mom.

Beträffande stödjandet av de företag, vilka faller utanför lagstiftningsbehörigheten, avser landskapsstyrelsen att genom överenskommelseförordning få förvaltningsuppgifterna överförda på landskapet. Ett utkast till sådan överenskommelseförordning ingår i framställningen såsom bilaga.

För utvecklingspolitikens bedrivande, men även med tanke på en fortgående ekonomisk planering överhuvud behöver landskapsförvaltningen ett rådgivande organ, där kontakter med fältet kan skapas. Därmed kan uppmärksamheten snabbt riktas på de "flaskhalsar", som kanske tämligen lätt kan avskaffas, respektive på de outnyttjade "nyckelpunkter", som kan uppspåras, så att målsättningen "snabb ekonomisk tillväxt" kan uppnås. Landskapsstyrelsen föreslår därför att för två år i sänder tillsättes en utvecklingsdelegation bestående av högst 15 medlemmar och av vilka högst två tillhör landskapsstyrelsen.

Detta rådgivningsorgan torde komma att bli permanent och kan efter övergångstidens slut överföras till planeringsrådet som en särskild sektion. Under utvecklingslagstiftningens tid anknytes utvecklingsdelegationen dock administrativt och med tanke på finansieringen lättast till den föreslagna utvecklingslagens system.

Den delegation som nu interimistiskt fungerar är sammansatt av företrädare för administration, företagsamhet och branschorganisationer men en fullständig täckning skulle göra ett dylikt organ alltför omfattande. Då lagstiftning kommit till stånd avser landskapsstyrelsen att inbjuda tvenne statliga verk att låta representera sig



i delegationen, nämligen länsstyrelsen och de lokala post- och telegrafmyndigheterna.

Frågan om huruvida utvecklingsdelegationen utöver behandlingen av de principiella frågorna även skulle delta i utvecklingslagens tillämpning t.ex. genom att ge utlåtanden över ansökningar om utvecklingskredit eller genom att delta i kontrollen av de stödda företagens verksamhet har diskuterats. På basen av bland annat de erfarenheter som föreligger från Vasa län torde delegationen på den principiella sidan ha en så vidsträckt uppgift att verkställighetsfrågor icke borde föras till densamma. Företagarnas inställning till delegationen torde även bära tillmätas betydelse. Ingripanden i enskilda kreditärenden av delegationen skulle därför knappast vara helt önskvärda.

Som beredningsorgan skulle delegationen ha ett utvecklingssekreteriat. En utvecklingssekreterare kunde med fördel placeras på det nya regionplanekontoret utan att höra till planeringsrådets och regionplanekontorets organisation. Men utvecklingssekreteraren bör stå i ständig kontakt med den fysiska planeringens organisation och skaffa fram det material som behövs såväl för den ekonomiska planeringen (utvecklingsdelegationen) som för den fysiska planeringen (planeringsrådet). Risk för dubbleringar torde nämligen inte ens i våra små förhållanden vara utesluten, om man inte har en ständig samordning av pågående arbeten. Därvid blir det utvecklingssekreterarens uppgift att bevaka både den ekonomiska och den fysiska planeringen. Likaså skulle denna sekreterare följa det planeringsarbete som utförs av staten, kommunerna och marknadsorganisationer.

Utvecklingspolitiken i Vasa län, som särskilt studerats, visar att en samordnare av detta slag har full sysselsättning. De utredningar av specialfrågor som är nödvändiga anser man att bör utföras av konsulter, varvid man helst bör hålla kontakt med någon högskola, och utvecklingssekreteraren har ett viktigt åliggande i att följa med specialisternas uppläggning och uppföljning av uppgiften.

En lämplig kompetens för tjänsten vore t.ex. ekonomisk eller statvetenskaplig examen.

Eftersom en teknisk-ekonomisk expert är anknuten till landskapsstyrelsen för att verka som konsult för företagarkåren, har frågats om icke företagskonsulenten kunde fungera även som utvecklingssekreterare. Detta skulle dock alltför mycket inskränka på möjligheten att göra effektiva insatser inom bägge sektorerna. Företagskonsulentens tjänst torde fullt motiveras av att jämförbara statliga rådgivnings-

byråer finnes och att tillsättande av en utvecklingssekreterare är en direkt uppföljning av att rikslagstiftningen accepterar hela landskapet som utvecklingszon.

## 2 kap.

### Utvecklingskredit.

Enligt föreliggande lagförslag skulle lagens tillämpningsområde omfatta industri och arbetsrörelse, företag i turistbranschen, pälsdjursuppfödning, fiskodling, handelsmässig trädgårdsodling och plantskola. Landskapsstyrelsen har diskuterat en utvidgning av tillämpningsområdet till bland annat småtonnaget. Beträffande sådana mindre fartyg, vilka huvudsakligen transporterar gods mellan riket och landskapet, torde i så fall utvecklingsstöd vara på sin plats, då man därigenom skulle underlätta skärgårdens ekonomiska utveckling. I detta skede har landskapsstyrelsen dock icke ansett sig kunna föreslå en dylik utvidgning, då denna troligen enbart skulle belasta enskilda medel.

Bestämmelserna i detta kapitel överensstämmer i sak med stadgandena i rikets lag den 30 december 1969 om utvecklingsområdeskredit (FFS 81/69). Genom stadgandena i 5 § 2 mom., 8 § 2 mom. och 13 § 2 mom. möjliggöres användningen av landskapets enskilda medel till räntestöd i skärgårdskommunerna. Beträffande motiveringen härtill hänvisas till den allmänna motiveringen.

I stället för den i rikslagen upptagna benämningen "utvecklingsområdeskredit" föreslår landskapsstyrelsen "utvecklingskredit".

På samma sätt som i landskapslagen om investeringskrediter i utvecklingsområdena skulle det samtidigt gällande beloppet av landskapsborgen för utländska lån uppgå till högst 1 miljon mark.

## 3 kap.

### Främjande av yrkesutbildning.

Bestämmelserna i detta kapitel grundar sig på lagen den 9 januari 1970 om främjande av yrkesutbildningen inom utvecklingsområdena (FFS 17/70). Enligt stadgandena i denna lag skall underhållskostnadsandelen för kommun, som hör till bärkraftsklasserna 1-2 i andra utvecklingsområdeszonen, sänkas från 35 till 15 procent. En motsvarande sänkning kan tillämpas om kommunens bärkraftsklass i stöd av lagen om bärkraftsklassificering av kommunerna (FFS 665/67) enligt prövning sänkts på den grund att av skärgårdsförhållanden eller med dem jämförliga orsaker föranledd spridd bebyggelse utgör en för kommunens ekonomi väsentligt betungande faktor.



889 069  
070

Då vissa kommuner i landskapet saknar platsandelar i Ålands yrkesskola, skulle ovan nämnda rikslag innebära att endast Eckerö, Föglö och Geta kommuner i landskapet kommer i åtnjutande av en dylik nedsättning i fråga om underhållskostnaderna. Beräknad på 1968 års kostnader skulle nedsättningen stiga till totalt cirka 8.200 mark.

Frågan om hur denna nedsättning skulle fördelas mellan landskapets kommuner försvåras av att landskommunernas kostnadsandel fördelas mellan kommunerna enligt den s.k. skattöresprincipen. Olika alternativ har härvid diskuterats. Ett alternativ skulle vara att nedsättningen fördelas lika på samtliga landskommuner och ett annat vore att först räkna ut de berörda kommunernas andelar enligt skattöresprincipen och därefter sänka endast deras andelar.

Landskapsstyrelsen har dock stannat för ett alternativ, enligt vilket man först på grundval av platsandelar skulle dela upp den totala kostnadsandelen mellan berörda kommuner och de övriga samt därefter nedsätta de berörda kommunernas sammanlagda andel med skillnaden mellan 35 och 15 procent och sedan fördela denna andel mellan de till nedsättning berättigade kommunerna enligt skattöresprincipen. Detta förfarande skulle för envar av de berörda kommunerna medföra en sänkning av omkring 1.500 mark och för de övriga landskommunerna en nedsättning av omkring 500 mark. Stadens andel skulle däremot bli oförändrad.

Under åren 1970-1975 skulle kommunerna icke vara skyldiga att till landskapet erlagga av ingångna överenskommelser förutsatta grundläggningskostnader för utvidgning av Ålands yrkesskola. Från den 1 januari 1976 skulle en sådan skyldighet för kommunerna på nytt inträda. Under denna tid inrättad permanent sidoavdelning skulle med kommunernas samtycke kunna överlåtas till delägarkommunerna i Ålands yrkesskola mot en ersättning, som motsvarar den kommunala andelen för avdelningens inrättande.

#### 4 kap.

##### Skattelättnader.

Stadgandena i 4 kap. gällande skattelättnader för skattskyldiga, som under åren 1970-1975 utvidgar eller grundar produktionsinrättning eller genom att förnya maskinparken eller andra anordningar så, att produktionsförmågan väsentligen ökas, överensstämmer i huvudsak med bestämmelserna i landskapslagen den 20 april 1967 om skattelättnader för industrin (18/67) samt motsvaras i riket av lagen den 30 december 1969 om skattelättnader för främjande av produktiv verksamhet inom utvecklingsområden.

889 070  
070

Till skattelättnader berättigad produktionsinrättning, som är belägen i skärgårdskommunerna, skulle enligt lagförslaget erhålla samma lättnader som motsvarande företag i första utvecklingszonen i riket.

Med hänvisning till det ovan anförda får landskapsstyrelsen vördsam samt förelägga landstinget till antagande

#### L a n d s k a p s l a g

om främjande av landskapet Ålands ekonomiska utveckling under åren 1970-1975.

-----

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 kap.

##### Allmänt.

1 §.

I syfte att höja produktionen och levnadsstandarden samt att trygga sysselsättningen och utkomsten skall från landskapets sida vidtagas särskilda ekonomisk-politiska åtgärder i enlighet med stadgandena i denna lag.

Med skärgårdskommuner avses i denna lag Brändö, Föglö, Kumlinge, Kökar, Sottunga och Vårdö kommuner.

Denna lag tillämpas icke på sådana näringar, som avses i 11 § 2 mom. 10) punkten självstyrelselagen för Åland.

2 §.

För att uppgöra och förelägga landskapsstyrelsen förslag till i 1 § avsedda särskilda samhällspolitiska åtgärder tillsätter landskapsstyrelsen för två år i sänder en utvecklingsdelegation för landskapet Åland bestående av högst 15 medlemmar, av vilka högst två tillhör landskapsstyrelsen.

3 §.

Beredningsorgan för utvecklingsdelegationen är ett utvecklingssekretariat, vid vilket inom ramen för ordinarie årsstaten må finnas extra ordinarie befattningshavare och tillfälliga funktionärer.

2 kap.

##### Utvecklingskredit.

4 §.

För grundande, utvidgande och utvecklande av industri, arbetsrörelse, företag i turistbranschen, pälsdjursuppfödning, fiskodling, handelsmässig trädgårdsodling eller plantskola må räntestöd och landskapsborgen beviljas på sätt i detta kapitel stadgas.

Kredit, för vilken i 1 mom. nämnda förmåner beviljas, benämnes utvecklingskredit.



5 §.

I landskapets ordinarie årsstat fastställs det belopp, till vilket utvecklingskredit årligen högst får beviljas.

Landskapsstyrelsen må därutöver inom ramen för i landskapets enskilda årsstat anvisade belopp bevilja räntestöd på sätt i 8 och 13 §§ stadgas för att främja företag, som grundas eller finnes i skärgårdskommunerna.

6 §.

Räntestöd må beviljas för projekt, som främjar i 1 § nämnda syftemål. Vid beviljandet av dylikt stöd skall avseende fästas vid företagets behov av kredit samt särskilt prövas om det företag som ansökt om finansieringsstöd äger förutsättningar för lönsam verksamhet.

7 §.

Räntestöd må beviljas för anskaffning av anläggningstillgångar eller för utförande av ändrings- eller förbättringsarbeten på sådana.

Såframt fråga är om utvidgning av företag eller förnyande av företagets anläggningstillgångar eller om dess ändrings- eller förbättringsarbeten, må räntestöd beviljas endast under förutsättning att investeringarna medför en väsentlig ökning av företagets produktionsförmåga, produktionens förädlingsgrad eller de tjänster företaget tillhandahåller.

8 §.

Utvecklingskredit må uppgå till högst 50 procent eller då i 5 § 2 mom. avsedda medel användes, till 60 procent av det i det godtagbara kostnadsförslaget för i 7 § avsedd investering i anläggningstillgångar upptagna totalbeloppet.

Användes för investering landskapslån eller -understöd eller andra av kreditanstalt beviljade lån, för vilka landskapet betalar räntestöd, må det sammanlagda beloppet av dessa och utvecklingskrediterna räknat i procent av det i det godtagbara kostnadsförslaget för investeringen i anläggningstillgångar upptagna totalbeloppet icke överstiga i 1 mom. nämnda procentbelopp.

9 §.

Såsom utvecklingskredit må godkännas krediter, som av banker, kreditaktiebolag, Postbanken, folkpensionsanstalten och försäkringsanstalter beviljas för ändamål, som avses i denna lag.

Såsom utvecklingskredit må även godkännas kredit, som företag i eget namn upptager i utlandet för finansiering av i denna lag avsett ändamål och i hem- eller utlandet av företaget emitterat obligationer eller debenturlån.

10 §.

Till säkerhet för utländska utvecklingskrediter må landskapsstyrelsen på villkor som den bestämmer bevilja landskapsborgen. Innan beslut om dylik landskapsborgen fattas, skall republikens presidents samtycke inhämtas.

Angående i utlandet upptagen utvecklingskredit skall dessutom gälla vad därom i riket är stadgat.

11 §.

Landskapsstyrelsen besluter, för vilka i 9 § avsedda krediter räntestöd betalas.

12 §.

Den ränta som kreditanstalt uppbär för utvecklingskredit må ej överstiga den ränta kreditanstalten allmänt tillämpar i fråga om krediter för liknande ändamål.

Angående den ränta kreditanstalterna högst får uppbära för utvecklingskrediten gäller vad därom i riket är föreskrivet.

13 §.

I räntestöd erlägges för de två första låneåren, räknade från det projektet blivit slutfört, 80 procent av räntan och därefter för de två följande åren 40 procent av räntan på utvecklingskrediten.

Beviljas räntestöd enligt 5 § 2 mom., må för de två första låneåren hela räntan erläggas i räntestöd och för de två följande åren därefter hälften av räntan på utvecklingskrediten.

Räntestöd må för i 9 § 2 mom. avsedda utvecklingskrediter betalas från och med det projektet blivit slutfört för den del av kreditkapitalet som enligt landskapsstyrelsens uppskattning har använts för det ändamål krediten avser. Vid bestämmande av räntan på vilken räntestödet beräknas skall för dessa krediter förutom den nominella räntan även kursändringar och från lånekapitalet gjorda avdrag tagas i beaktande.

14 §.

Räntestödet betalas till den kreditanstalt som beviljat lånet. Då fråga är om obligations- eller debenturlån eller utländsk kredit, som företag upptagit direkt i eget namn, betalas räntestödet likväl till gäldenären.

För utvecklingskredit betalas såsom ersättning för av krediten förorsakade merkostnader åt i 9 § nämnda kreditanstalter ur landskapets ordinarie medel såsom räntegottgörelse av landskapsstyrelsen fastställt belopp, likväl högst 0,4 procent, för den tid under vilken räntestöd erlägges.



15 §.

Med stöd av 10 § given landskapsborgen må samtidigt gälla för krediter till ett nominellt värde av sammanlagt högst 1.000.000 mark. Beloppet av dessa krediter beräknas enligt den av Finlands Bank för valutans i fråga fastställda officiella försäljningskurs som gällde vid den tidpunkt då borgen beviljades.

16 §.

Innan i 11 § avsett beslut fattas eller i 10 § avsedd borgen beviljas, må nödigbefunna utlåtanden över kreditansökningen inhämtas.

17 §.

Tillsynen över utvecklingskrediterna enligt denna lag utövas av landskapsstyrelsen.

I 9 § nämnda kreditanstalter skall övervaka, att utvecklingskredit användes för de ändamål som förutsättes i landskapsstyrelsens beslut samt i överensstämmelse med denna lag och med stöd därav givna föreskrifter. Utvecklingskredittagare är skyldig att lämna kreditanstalten för övervakningen nödiga uppgifter.

Kreditanstalt och utvecklingskredittagare är skyldiga att lämna landskapsstyrelsen eller av landskapsstyrelsen bemyndigad person de uppgifter som erfordras för konstaterande av, huruvida kreditvillkoren iakttagits, samt uppgifter med ledning av vilka investeringarnas inverkan på uppnåendet av denna lags syften kan bedömas. För utredande av dessa omständigheter har landskapsstyrelsen rätt att låta verkställa granskning av kredittagarnas verksamhet.

18 §.

Har kredittagare använt utvecklingskredit för annat ändamål än det för vilket den beviljats eller har han i samband med ansökningen om utvecklingsstöd lämnat väsentligt oriktiga uppgifter eller hemlighållit omständigheter av väsentlig betydelse för beviljandet av stödet eller vägrat att lämna i 17 § avsedda uppgifter, må landskapsstyrelsen förklara det för utvecklingskrediten beviljade räntestödet förverkat.

Kredittagare må härvid förpliktas att helt eller delvis betala den av landskapets medel erlagda räntegottgörelsen samt dessutom en årlig straffränta om två procent på skuldens belopp.

19 §.

Den som olovligen yppar vad han vid handläggningen av i detta kapitel avsedda ärenden erfarit om enskild persons eller samfunds ekonomiska ställning eller affärs- eller yrkeshemligheter dömes till böter, såframt ej strängare straff är stadgat i annan lag.

Åtal för här nämnt brott må icke väckas av allmän åklagare, såframt ej målsäganden anmält brottet till åtal.

20 §.

I beslut som landskapsstyrelsen givit med stöd av stadgandena i detta kapitel, med undantag av beslut som avses i 18 §, må ändring ej sökas genom besvär.

Oaktat besvär anförts må i 18 § avsett beslut omedelbart gå i verkställighet.

3 kap.

Främjande av yrkesutbildning.

21 §.

Med avvikelse från vad i 14 § landskapslagen den 12 april 1962 om yrkesundervisning är stadgat om kommunernas skyldighet att delta i kostnaderna för upprätthållande av Ålands yrkesskola och om den mellankommunala fördelningen av landskommunernas kostnadsandel, må på basen av platsandelar en uppdelning ske mellan de kommuner, som hör till bärkraftsklass 1-2, samt de övriga landskommunerna. Den sålunda uträknade andelen för de sistnämnda kommunerna fördelas på sätt i nämnda 14 § stadgas. Kostnadsandelen för de förstnämnda kommunerna nedsättes till 15 procent, varefter återstoden fördelas mellan kommunerna enligt sagda 14 §. Bestämmandet av bärkraftsklassen sker enligt rikets lag om bärkraftsklassificering av kommunerna (FFS 665/67). I fall kommunens bärkraftsklass enligt stadgandena i sistsagda lag på den grund, att av skärgårdsförhållanden eller med dem jämförliga orsaker föranledd spridd bebyggelse utgör en för kommunens ekonomi väsentligt betungande faktor, enligt prövning sänkts, må kommunen beviljas nedsättning på motsvarande sätt.

Under åren 1970-1975 är kommunerna icke skyldiga att till landskapet erlagga av ingångna överenskommelser förutsatta grundläggningsekostnader för utvidgning av Ålands yrkesskola.

Kommunerna skall, räknat från den 1 januari 1976, i enlighet med stadgandena i landskapslagen om yrkesundervisning och på den grundade överenskommelser deltaga i kostnaderna för inrättande och upprätthållande av Ålands yrkesskola. Denna skyldighet för kommunerna må, om skolornas utvidgning skett genom inrättande av permanenta sidoavdelningar, med kommunernas samtycke genomföras även så, att sidoavdelningarna överlåtes till i Ålands yrkesskola delaktiga kommuner, mot en ersättning, som motsvarar kommunernas andel av kostnaderna för deras inrättande. Kostnaderna för tillfälliga utvidgningar av Ålands yrkesskola bestrides av landskapet.



## 22 §.

Inom ramen för anslag i ordinarie årsstaten må under åren 1970-1975 tilläggsunderstöd beviljas för upprätthållande av övriga yrkesundervisningsanstalter samt handelsläroanstalter.

## 4 kap.

Skattelättnader.

## 23 §.

För främjande av den produktiva verksamheten inom landskapet under åren 1970-1975 beviljas vid kommunalbeskattningen skattelättnader i enlighet med vad nedan stadgas.

## 24 §.

Skattskyldig som under åren 1970-1975 utvidgar eller grundar ny produktionsinrättning eller ock förnyar dess maskinpark eller anordningar så, att inrättningens produktionsförmåga eller produktionens förädlingsgrad väsentligt ökas, har rätt att vid kommunalbeskattningen för det skatteår, under vilket de för den nya produktionsinrättningen eller för utvidgningen eller förnyelsen anskaffade anläggningstillgångarna toges i bruk, samt för de nio därpå följande skatteåren såsom avskrivningar från sin skattepliktiga inkomst från anskaffningsutgifterna för de sagda nya anläggningstillgångarna avdraga det belopp som i den skattskyldiges bokföring avdragits såsom sådan avskrivning.

Har grundande av i 1 mom. nämnt nytt industriföretag eller utvidgning eller förnyelse av industriföretag skett i skärgårdskommunerna, äger skattskyldig rätt att under i samma moment avsedda skatteår, utöver övriga i lagstiftningen beviljade avdrag, från sin skattepliktiga inkomst avdraga varje år ett belopp om tre procent av de i det nya industriföretaget, utvidgningen eller förnyelsen investerade, i 1 mom. avsedda anläggningstillgångarnas anskaffningsvärde.

I 2 mom. nämnda avdrag om tre procent beaktas vid fastställandet av skattskyldigs i landskapslagen om förlustutjämnning vid kommunalbeskattningen avsedd förlust.

## 25 §.

Såsom i 24 § avsedd produktionsinrättning anses inrättning, som industriellt tillverkar eller förädlar produkter, samt handelsmässigt trädgårdsodling, plantskola, pälsdjursfarm, fiskodlingsanstalt eller torvproduktionsanläggning, såframt inrättningen bör anses vara en från gårdsbruk fristående rörelse. Om arbetsrörelse huvudsakligen tillverkar eller förädlar produkter, skall den likaså anses som i denna lag avsedd produktionsinrättning.

Med anläggningstillgångar avses i denna lag förslitning underkas-

tade lösa anläggningstillgångar samt byggnad eller konstruktion, som användes såsom fabrik, verkstad eller lager eller för annat ändamål som direkt ansluter sig till den i 1 mom. avsedda produktionsinrättningens verksamhet.

## 5 kap.

Särskilda bestämmelser.

## 26 §.

Närmare stadganden angående verkställigheten och tillämpningen av denna lag utfärdas genom landskapsförordning.

## 27 §.

Denna lag är i kraft under åren 1970-1975.

Stadgandena i 2 kap. tillämpas på krediter, vilka på basen av ansökningar, som åren 1970-1975 inkommit till landskapsstyrelsen, godkännes som utvecklingskredit och användes för investeringar som påbörjas åren 1970-1976.

Räntestöd eller landskapsborgen beviljas icke i enlighet med stadgandena i 2 kap. för sådan kredit, på vilken landskapslagen om investeringskredit för utvecklingsområdenas industri samt vissa andra näringsgrenar (44/67) är tillämplig.

Stadgandena i 4 kap. tillämpas vid de kommunalbeskattningar som skall förrättas för åren 1970-1984.

-----  
Genom denna lag upphäves landskapslagen den 20 april 1967 om skattelättnader för industrin (18/67), såvitt sistnämnda lag skulle äga tillämpning på industriföretag som grundas under år 1970 samt på utvidgningar och förnyelser som företagits under sagda år.

Mariehamn, den 27 februari 1970.

På landskapsstyrelsens vägnar:

Lantråd

Martin Isaksson

Lagberedningssekreterare

Sune Carlsson.



Förslag till

F ö r o r d n i n g  
angående förvaltningen av vissa utvecklingsområdeskrediter  
i landskapet Åland.

-----

På föredragning av justitieministern stadgas med stöd av 20 § självstyrelselagen för Åland av den 28 december 1951 (670/51) och med Ålands landskapsstyrelses begivande:

1 §.

De uppgifter som jämlikt lagen den 30 december 1969 om utvecklingsområdeskredit (FFS 876/69) ankommer på handelsministeriet skall, såvitt gäller i 11 § 2 mom. självstyrelselagen för Åland avsedda näringar, i landskapet Åland handhas av landskapsstyrelsen.

2 §.

De utgifter som enligt den i 1 § nämnda lagstiftningen för i lagrummet stadgade näringar bestrides med statsmedel i riket, skall i landskapet bestridas med landskapsmedel. Dessa landskapets utgifter skall tagas i beaktande vid ordinarie utjämning, som skall verkställas enligt 29 § självstyrelselagen för Åland.

3 §.

Landskapsstyrelsen äger vid handhavandet av den i 1 § nämnda förvaltningen iakttaga i riket på detta område gällande stadganden och framdeles utfärdade ändringar av dem.

Helsingfors den ....